

HÁROM SZÉP TEKÍNTET.

I.

Egy lelkes, elmés, szép Leány,
Ki merre lép, 's bár mit teszen, minden nyoma
A' lelki, testi tisztaságnak fénytelen
Súgáritól kísértetik, — kinek
Még önmagától észre sem vett kellemi
A' szűz szemérem' hajnali
Rózsájitól pirúlva égnek, — a' kinek
Gúny 's csalfaság kerültte keblét és agyát
Artatlan édes érzelem
És gondolat foglallya csak, 's kívánatit
Egy szép Virág elég betölteni, —
'S bár lelke a' Jót, Szépet, és Nagyot
Megbirja, 's szíve mélyen érzi is,
Mind ez csak úgy pillog belőle, mint
A' rózsza, melly feselni kezd, de rózsza lesz
Minden bizonnyal, — illy Leány, melly bájoló
Kedves tekintet! — és igen természetes,
Hogy Őt' szeretni, a' ki tudgya érzeni.

A' Kellemesnek, Szépnek és Jónak becsét,
Minden kor és nembéli kénytelen.

II.

Szép látni egy nagy érzeményű Férjfiat
Polgári, házi, emberi
Szent tartozásit tellyesíttetni; —
Szép látni egy nagy Szívet érzeményivel
A' Földet, Emberséget, és annak javát
Olelni, és művelni lelkesen; —
De mennyivel szebb látni egy szép, jó, szelíd
Aszszonyt, ki fényt, zajt, látszatot kerülve jár,
'S teszen körének szűk határi közt, —
Szerelme által boldogítt és boldogúl, —
Ki vére és édes teje
Táplálta és nevelte kisdedit,
Kegyes valója' gyenge mássait,
Istent, Hazát, Embert, Igazt, Jót, és Nemest
Szeretni szó és példa által már korán
Taníttya. E' tekintet engem térdre ejt.

III.

Szép látni egy Elmét repülni fel 's alá
A' képzelet' lángszárnyival
A' nagy Teremtésnek határainn,

És egy erős, figyelmetes
 Sasként lebegve és kerengve szerzeni
 Esméretet, tudást magának; — óh!
 De mennyivel szebb, 's mennyivel
 Mélyebben érdekelhet egy jó 's résztvevő
 Szív, a' mikor felolvadó érzelmei
 A' szem' tüzéhez fellövellvén, csillogó
 Gyöngyökben esnek a' kebel' hullámiba.

Kisfaludy Sándor.

A' K É P M U T A T Ó.

Sir, ha zokogsz; ha örülsz, örvend: de gyakorta mosolygván
 Szíve zokog, 's ha szemét könny teli, szíve nevet.

Primóczi Szent-Miklós Aloyz.

A J Á N D É K.

Virágaim' legszebbikét
 Neked küldöm Kegyes!
 Valód' kedves mássát tudom
 Megvetni nem fogod.
 A' bokrot védve ápolám
 Héví lángom' biztosát;
 Most illatot hintsen feléd
 Mosolygó kelyhiből. —

'S midőn gyengén öntözgeted
 Eszedbe jusson az,
 Ki hív szerelme' zálogit
 Kedvednek áldozá.
 Így zöldell, és virít neved
 Elbájolt lelkemen,
 Mint e' tavasz' magzatjai
 Kertem' magányiban.

Virág valék én is, de ah
 Éltem' tavaszkora
 Eldúlva forró érzetek'
 Dagálytól, komor
 Telére szált; szép érlelő!
 Vedd szívem', 's ifjadok;
 Mert hol te vagy — 's mindég enyim —
 Örök tavasz virít.

Thaisz.

D A L F O R R Á S.

Minden öröm hangot szül, a' bú, 's fájdalom
 ismét.
 A' kikelet' zöldjén zeng philoméla panaszt.
 Ott, hol erő 's szerelem párul, nincs messze
 az ének;
 A' nyelv dalra fakad, hogy ha vezérli szived.

Kisfaludy Károly.

A N D A L G Á S O K.

Boldog, kinek szép hont adának
 A' sors' örök végzései,
 Hol Génusz' szelíd nyomának
 Láttatnak nyilván jelei.

Ki, mint a' Sülph tündérberekben,
 Almaj közt halhatatlan él,
 Bolyongván lelke hüs szelekben
 Chitóné' csendes fényinél.

Szük életében nyujtják néki
 Elüsiont az istenek,
 'S utána lelkesült vidéki
 Nem-földi dalra zengenek.

Öt Roche' hársai közt susogva
 Heviti Haller' szelleme,
 És rózsaláncczal tartja fogva
 Az égi nagyság' kelleme.